

strike. Smedene havde stillet en meget beskeden Fordring om en Løn af 17 Øre Timen. Det vilde Fabrikanterne ikke gaa ind paa. Deraf fulgte en meget stor Arbejdsstandsning. Saa var Regeringen straks parat til at sende os dette Politi paa Halsen for at støtte Arbejdsgiverne i deres Kamp over for Arbejderne. Nu gik imidlertid de provisoriske Aar, og i disse lønede Statskassen de 100 Politibetjente. Vi havde altsaa ingen Udgift til dem i Kjøbenhavns Kommune, men paa den anden Side heller ikke nogen Gavn af dem. Denne Politistyrke blev yderligere forøget — jeg tror i 1891—92 — med 25 Gendarmere. Gendarmene havde vist sig umulige over hele Landet. De gik og dreve omkring, og der var intet for dem at bestille. De kunde ikke skaffe Resultater til Veje, og det var dog det, der skulde berettiggere deres Eksistens. En Del af Styrken havde gaaet og drevet ude ved Fæstningen og ført Tilsyn med de Svenskere, der byggede for Bahnsons Regning derude. Men da Fæstningsværkerne vare færdige, vare disse arbejdsløse, og saa fik vi 25 af dem her ind til Kjøbenhavn og fik yderligere dem praktkede paa. De bleve anbragte ude omkring paa Fælledeerne og de mest menneskeøde Steder. Paa den Maade fik vi Politistyrken forøget med i alt ikke mindre end 125 Mand. Saaledes gik det, til Forliget kom. Nu synes jeg, det var de Herrers Pligt, som lavede Forliget, nemlig Højres og de moderates, at drage Omsorg for alle Provisoriets Efterladenskaber. De lavede imidlertid dette Forlig uden mindste Hensyn til denne Styrke, som var bleven paapraktet Kjøbenhavns Kommune. Derfor finder jeg det mærkeligt, at Højre og de moderate ikke have støttet det Forslag, der her er stillet om at give et Tilskud paa 37,000 Kr. til Kjøbenhavns Kommune. Jeg synes, det var deres moralske Pligt, fordi de saaledes have forsømt at gøre deres Pligt, da de lavede Forliget, nemlig at skaffe Befolkningen af med alle Provisoriernes Efterladenskaber. Navnlig synes jeg, at f. Eks. det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), der fungerer som en Slags Overjordemoder ved Forligets Stiftelse, burde være traadt til paa dette Punkt og have stemt for et Forslag som dette. Men jeg forstaar saa godt, hvorfor de Herrer moderate ikke ere gaaede med dertil. Det er, fordi de nære et Had til Kjøbenhavns Kommune, og dette er større end de Herrers Moral. Derfor lade de ganske frejdig Kjøbenhavns Kommune i Stikken. Nu kan man naturligvis sige, at

Kjøbenhavns Kommune efter Forliget i 1894 skulde have betakket sig for disse 125 Mand, men desværre var det Regeringens Venner, der den Gang raadede i Kjøbenhavn. Det var Højre, der den Gang førte sit uindskrænkede Herredømme i Kjøbenhavns Kommune. Derfor bleve disse 125 Mand ikke satte paa Porten, hvad der skulde have været gjort. De skulde have været afskedigede, sendte til Bahnson og Nellemann og være blevne forsørgede af dem. I hvert Fald burde Forligets Fædre have draget Omsorg for dette Provisoriernes Efterladenskab. Nu glæder det mig naturligvis at se, at den højtærede Justitsminister er gaaet i sig selv og har erkendt, at Regeringen her bør træde til og støtte en Kommune, som har faaet en saa sørgelig Arv fra Provisoriets Dage. Der er naturligvis heller ingen, der i den Grad er forpligtet til at støtte Kjøbenhavns Kommune i denne Sag som netop den højtærede Justitsminister. De Herrer ville jo nemlig vide, at det netop var den højtærede Justitsminister, der i sin Egenskab af Landstingsmand i saa mange Aar var en kærlig Plejemoder for de provisoriske Love, som tog dem frem til Beskuelse een Gang om Aaret, medens han ellers gemte dem hen fra Aar til Aar. Hvis den højtærede Justitsminister den Gang havde gjort, hvad jeg synes, det var hans Pligt at gøre, og havde sørget for, at disse Love vare komne her ned til Folketinget og undlivede her, vilde Kjøbenhavns Kommune nu have været fri for disse Betjente, for den forøgede Politistyrke, der var bleven praktket os paa Halsen, uden at nogen havde ønsket det her i Kjøbenhavn. Saa vilde vi have været fri for den sørgelige Arv, vi nu have faaet at slæbe paa, disse 125 Mand, der nu gaa som kjøbenhavnske Politibetjente, og som koste Kjøbenhavns Kommune ca. 150,000 Kr. aarlig. Nu vil jeg ikke forlange, at Venstre skal have nogen Pligt til at dække over al den Raaddenskab, Provisoriet har medført. Det har det naturligvis ikke. Men jeg vil alligevel henstille til Venstre, om der ikke kunde være nogen Grund til at stemme for dette Forslag — ikke af Pligt, men snarere af Medlidenhed. Det er jo saaledes her i Landet, at naar et eller andet Sted hærages af en særlig Ulykke, træder Rigsdagen ofte hjælpende til, og der er dog ingen, der i den Grad er bleven hærget af den provisoriske Ulykke som netop Kjøbenhavns Kommune. Af denne Grund synes jeg, at Venstre godt kunde forsvare at stemme for denne Ændring. Hvis Venstre imidlertid ikke vil, er